

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4369/2023
22.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Ђурић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1112/23 од 07.06.2023. године, у седници одржаној 22.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1112/23 од 07.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1112/23 од 07.06.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1563/20 од 15.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда у тој парници. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе тужену да му на име накнаде због необезбеђених припадајућих летачких полуоброка за период од марта 2017. године до априла 2020. године, исплати износ од 472.016,84 динара, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом почев од доспећа сваког износа па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбачен је као неблаговремен поднесак тужене од 23.06.2022. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1112/23 од 07.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, а ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20 и 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тужбеног захтева у овом спору је исплата на име накнаде због необезбеђених летачких полуоброка тужиоцу за утужени период, о ком захтеву су нижестепени судови одлучили применом одредаба Правилника о општим логистичким потребама у Министарству одбране и Војсци Србије („Сл. војни лист“ број 31), и оценили да тужилац, сходно пословима које је код тужене обављао, не спада у круг лица која по Правилнику имају право на летачки полуоброк. По оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер питање накнаде за необезбеђени полуоброк зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, односно од постављења и вршења дужности запослених код тужене. Како тужилац уз ревизију није доставио правноснажне одлуке судова којима је у истоветној или сличној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука, то нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбени захтев односи се на потраживање у новцу, па имајући у виду правну природу спора, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у осталим имовинско правним споровима, у којима се захтев односи на новчано потраживање.

Тужба је поднета 03.07.2020. године, када је средњи курсу НБС био 117,5760 динара за 1 евро. Вредност предмета спора побијеног дела је 472.016,84 динара, што према наведеном курсу износи 4.014,57 евра.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописан цензус из члана 403. став 3. ЗПП за изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена, па је на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу другом изреке.

По оцени Врховног суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни за вођење поступка, због чега је сходно одредби члана 154. у вези члана 165. став 1. ЗПП, одбијен захтев тужене за накнаду тих трошкова као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић